

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoCsp/23/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119461594
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:6119461594.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a členov senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Olivera Kolenčíka, v právnej veci žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, európska spoločnosť, so sídlom Náměstí T. G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, Česká republika, IČO: 04 355 211, zastúpený JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, so sídlom Bratislava, Majerníkova 3/A, IČO: 42 185 190, proti žalovanému: L. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom N., S. V. XXX/XX, o zaplatenie 350 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 5Csp/46/2020-113 zo dňa 6. mája 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd návrh na prerušenie odvolacieho konania **z a m i e t a**.

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podal na Okresný súd Banská Bystrica ako upomínací súd (zákon č. 307/2016 Z. z.) návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa domáhal proti žalovanému zaplatenia peňažnej sumy vo výške 350,- eur s príslušenstvom, ako aj zmluvnou pokutou. Takýto návrh odôvodnil tým, že v dôsledku cezhraničnej fúzie zlúčením obchodnej spoločnosti MINIHOTOVOST a. s., so sídlom Praha - Nové Město, Politických vězňů 1272/21, IČO: 04 355 211 sa zmenila sa právna forma na európsku akciovú spoločnosť MINIHOTOVOST, SE a nástupnícka spoločnosť zmenila sídlo na T. G. Masaryka 2392/17, Břeclav s tým, že obchodná spoločnosť MINIHOTOVOST a. s. zanikla. Zanikajúca spoločnosť zanikla bez likvidácie a jej imanie prešlo na nástupnícku spoločnosť. Žalobca ďalej poukázal na skutočnosť, že žalovaný prostredníctvom webovej stránky www.minipozicka.sk sa registroval a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 350,- eur, pričom uviedol pri registrácii údaje L. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. V. XXX/XX, N.. Pri registrácii a odoslaní žiadosti o poskytnutie úveru žalovaný zároveň potvrdil, že súhlasí so Smlouvou o zápůjčce ako aj všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, a tiež potvrdil, že údaje, ktoré žalobcovi ako veriteľovi poskytol, sú pravdivé a úplné. Na základe Smlouvy o zápůjčce č. XXXXXX zo dňa 28.12.2016, ktorá bola uzavretá podľa § 2390 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákonník a zákona č. 145/2010 Sb. o spotrebiteľskom úvere v znení neskorších predpisov, žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi úver vo výške 350,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 100,- eur, t.j. zaplatiť celkovú čiastku vo výške 450,- eur, a to do 28 dní odo dňa poskytnutia úveru. V zmysle smlouvy o zápůjčce sú celkové náklady spojené s úverom tvorené odplatom, čo predstavuje sumu vo výške 100,- eur. Keďže žalovaný neplnil riadne a včas svoj záväzok v zmysle uzavretej zmluvy, tak dlh sa stal splatným, a to dňa 26.01.2017. Žalobca ďalej poukázal na článok 18 všeobecných podmienok poskytnutia úveru, z ktorého okrem iného vyplýva, že veriteľ je oprávnený upozorniť spotrebiteľa na omeškanie so splátkou úveru, a to e-mailom,

sms správou alebo písomne. Veriteľ je tak oprávnený požadovať od spotrebiteľa vo forme zmluvnej pokuty paušálnu náhradu nákladov spojených s upomienkou vo výške 3,- eurá za každú upomienku. Žalobca vyzýval žalovaného na úhradu jeho záväzku prostredníctvom upomienok zasielaných formou sms správ alebo e-mailov, pričom ten nereagoval a nepodarilo sa s ním ani telefonicky skontaktovať. Zaslané boli 4 upomienky v súlade s dohodnutými všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, v dôsledku čoho vznikla žalovanému povinnosť uhradiť žalobcovi sumu 12,- eur za zaslané upomienky. V prílohe priložil žalobca 4 upomienky, ktoré boli zasielané 30.01.2017, 31.01.2017, 28.04.2017 a 04.05.2017 žalovanému, a to e-mailom v súlade s uzavretou zmluvou a všeobecnými podmienkami. Z uvedených dôvodov si žalobca tak uplatňoval voči žalovanému zaplatenie sumy vo výške 350,- eur s príslušenstvom, ako aj zmluvnú pokutu vo výške 12,- eur. Následne upomínací súd výzvou zo dňa 09.01.2020 vyzval žalobcu, aby uviedol, či súhlasí s vydaním platobného rozkazu v časti, ktorej sa rozpor netýka, t.j. v časti istiny vo výške 350,- eur a úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 350,- eur od 03.02.2017, pretože náklady vo výške 12,- eur, ktoré si uplatňoval žalobca neboli preukázané s tým, že sú v rozpore so zákonom a ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Tiež pokiaľ išlo o úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne, ten bol tiež v rozpore s právnymi predpismi. Následne právny zástupca žalobcu súhlasil s vydaním platobného rozkazu tak ako bolo uvedené vo výzve, a preto upomínací súd dňa 13.01.2020 vydal platobný rozkaz, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť 350,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 350,- eur od 03.02.2017 do zaplatenia. Z uvedených dôvodov a tiež s poukazom na § 8 ods. 1 zákona č. 307/2016 Z. z. došlo k čiastočnému späťvzatiu konania a k jeho zastaveniu v časti uplatneného nároku vo výške 12,- eur ako aj v časti úroku z omeškania presahujúceho 5 % ročne. Platobný rozkaz sa nepodarilo žalovanému doručiť do vlastných rúk, a preto upomínací súd vyzval právneho zástupcu žalobcu, aby oznámil, či súhlasí s pokračovaním v zmysle § 10 zákona č. 307/2016 Z. z., pričom ten oznámil, že žiada, aby sa pokračovalo v konaní na príslušnom súde podľa Civilného sporového poriadku (ďalej CSP). Následne Okresný súd Banská Bystrica dňa 24.09.2009 postúpil vec Okresnému súdu Levice z dôvodu, že žalovaný mal trvalý pobyt v mieste Okresného súdu Levice a upovedomil o tejto skutočnosti právneho zástupcu žalobcu.

2. Okresný súd Levice ako súd prvej inštancie po prejednaní veci na pojednávaní v neprítomnosti strán sporu, keď žalovaný sa k podanej žalobe nevyjadril (keďže sa mu žalobu riadnym spôsobom doručiť nepodarilo, iba formou fikcie doručenia), pričom zhora označeným napadnutým rozsudkom podanú žalobu v celom rozsahu zamietol a súčasne o trovách strán voči sebe navzájom rozhodol tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania (proti žalobcovi) nepriznáva.

3. Skutkový stav sporu súd prvej inštancie zistil nasledovne:

Žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli zmluvu o úvere č. XXXXXX, a to dňa 28.12.2016 prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie. Na základe tejto úverovej zmluvy poskytol žalobca žalovanému úver vo výške 350,- eur s 0 % úrokovou sadzbou s tým, že žalovaný sa zaviazal zaplatiť aj poplatok za poskytnutie úveru vo výške 100,- eur. Deň splatnosti bol dojednaný 25.01.2017 a doba trvania spotrebiteľského úveru bola dohodnutá 28 dní. Celková výška úveru bola dohodnutá 350,- eur a celková čiastka, ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť, bola dojednaná vo výške 450,- eur. RPMN bola určená 2.547,14 %. Podľa článku 4 úverovej zmluvy sa žalovaný ako spotrebiteľ zaviazal v prípade ak ho veriteľ upozorní na omeškanie so splátkou úveru, a to e-mailom alebo sms správou, zaplatiť paušálnu náhradu nákladov spojených s upomienkou vo výške 3,- eurá za každú odoslanú upomienku. Zároveň tieto zmluvné strany uzavreli v ten istý deň aj spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu podľa zákona č. 335/2014 Z. z. V zmysle tejto spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy bol dojednaný Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž s tým, že rozhodný právom sa stal právny poriadok Slovenskej republiky. Z článku II tejto zmluvy okrem iného vyplýva, že táto zmluva má povahu alternatívnej rozhodcovskej zmluvy a umožňuje stranám sporu podať aj návrh na začatie konania týkajúci sa sporu na príslušnom všeobecnom súde Slovenskej republiky s tým, že podanie návrhu predstavuje rozváždovaciu podmienku takejto zmluvy. Okrem toho uzavreli zmluvné strany aj dohodu o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, pričom súčasťou úverovej zmluvy boli aj všeobecné podmienky poskytnutia úveru. Z týchto všeobecných podmienok okrem iného vyplýva / bod 4/, že na úpravu vzťahov neupravených vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, sa použijú ustanovenia právneho poriadku Českej republiky, a to Občianskeho zákonníka, Zákona o spotrebiteľských úveroch a Zákona o ochrane spotrebiteľa. Zároveň zmluvné strany si dojednali, že tento právny vzťah podlieha okrem iného aj zákonu č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom, ako aj Občianskemu zákonníku. Z výpisu z Obchodného registra vedeného Krajským súdom v Brne okrem iného vyplýva, že žalobca je zapísaný ako európska spoločnosť v obchodnom registri, a to od roku 2015, pričom došlo k cezhraničnej fúzii a to k zlúčeniu

obchodnej spoločnosti MINIHOTOVOST a. s., IČO: 04 355 211, ako akciová spoločnosť ktorá bola založená podľa práva Českej republiky s tým, že zmenila svoju právnu formu na európsku akciovú spoločnosť s obchodnou firmou MINIHOTOVOST, SE ako nástupníckou spoločnosťou a obchodnou spoločnosťou MINIHOTOVOST a. s., IČO: 35 852 453 so sídlom Bratislava, Pribinova 25. Zanikajúca spoločnosť zanikla bez likvidácie a jej majetok prešiel na nástupnícku spoločnosť. Z potvrdenia o zaslaných upomienkach k pôžičke zo dňa 30.01.2017 vyplýva, že žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie pôžičky, a to v lehote najneskôr do 3 dní. Ďalšia výzva bola zo dňa 31.01.2017, 28.04.2017, 04.05.2017 a 27.11.2019, kde išlo o vrátený e-mail. V tejto poslednej výzve vyzýval žalobca na okamžité uhradenie dlžoby pred začatím súdneho konania s tým, že dlžná suma mala predstavovať sumu 1.412,60 eur. Súd ďalej zistil, že žaloba bola doručená Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 10.12.2019. Z listinného dokladu „Subjekty finančného trhu - nebankovní veritelia a iní nebankové veritelia“ zo dňa 06.05.2021 súd zistil, že žalobca nie je zapísaný v takomto zozname subjektov, ktoré môžu poskytovať spotrebiteľské úvery na území Slovenskej republiky.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, s poukazom na zistený skutkový stav veci a citované ustanovenia Občianskeho zákonníka (OZ - zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov - § 52 ods. 1, 3 a 4, § 54a, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 879v), citované ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (§ 1 ods. 1, 2 a 3 písm. l), § 2 písm. a), b), c), § 9 ods. 1, 2, 8, § 11 ods. 1, § 20 ods. 1, § 24 ods. 1 až 3), citovaný článok 18 ods. 1 a 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12.12.2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, citovaný článok 16 ods. 1 až 3 Nariadenia Európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I.), citované ust. § 2395 zákona č. 89/2012 Sb. (Občianskeho zákonníka) a citovaný § 2 ods. 1 zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere, odôvodnil nasledovne:

Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k názoru, že žalobca ako právnická osoba so sídlom v Českej republike, vykonávajúca podnikateľskú činnosť (ide o skutočnosť všeobecne známu súdu z jeho činnosti) uzavrel so žalovaným formulárovú zmluvu, na základe ktorej mu poskytol úver. Žalovaný túto zmluvu uzatváral ako fyzická osoba - nepodnikateľ, pričom zároveň nemohol ovplyvniť obsah uzavretej zmluvy, ktorú vopred pripravil žalobca, ale musel ju prijať ako celok alebo odmietnuť. Táto zmluva bola uzavretá elektronickou formou s tým, že vzhľadom na existenciu cudzieho prvku v právnom vzťahu /žalobca má sídlo v inom štáte/ sa súd najskôr zaoberal otázkou právomoci súdu. Podľa názoru súdu má právomoc rozhodovať a konať v predmetom spore súd SR, pretože na území SR má bydlisko žalovaný, ktorý má postavenie spotrebiteľa podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka s tým, že žalobca má postavenie dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Článok 18 odseku 2 nariadenia Európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach upravuje právomoc v prípade konania, v ktorom spotrebiteľ vystupuje ako žalovaný, pretože právomoc za takých okolností majú len súdy členského štátu podľa bydliska spotrebiteľa. Následne sa súd zaoberal vzhľadom na prítomnosť cudzieho prvku rozhodným právom, ktorým sa bude predmetný právny vzťah spravovať. Súd dospel k záveru, že je potrebné s poukazom na ustanovenie článku 6 odseku 1, 2, 3 nariadenia Európskeho parlamentu a rady (EÚ) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) aplikovať právo SR, pretože žalovaný je fyzická osoba, ktorá konala mimo predmetu jej činnosti alebo výkonu povolania so žalobcom, ktorý konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Okrem toho žalobca ako podnikateľ smeroval jeho podnikateľskú činnosť do krajiny, v ktorej mal žalovaný obvyklý pobyt. Z uvedených dôvodov tak tu existuje spojitosť medzi krajinou obvyklého pobytu spotrebiteľa a podnikateľskou činnosťou podnikateľa, pretože žalobca poskytoval finančné služby prostredníctvom prostriedkov elektronickej komunikácie aj na území SR /prostredníctvom internetovej stránky www.minipozicka.sk/ s tým, že úhrady mal žalovaný vykonávať na bankové účty, ktoré si viedol žalobca v bankách pôsobiacich na území SR / zmluva o úveru časť splácanie úveru/, pričom žalovanému bol poskytnutý úver vyplatením finančných prostriedkov na bankový účet žalovaného vedený v banke na území SR (čl. 45). Súd zároveň poukazuje na rozsudok Súdného dvora EÚ zo 17. októbra 2013 vo veci C-218/12, Lokman Emrek proti W. V. z ktorého okrem iného vyplýva, že : „Ako tvrdila Európska komisia a ako uviedol generálny advokát v bode 25 návrhov, treba konštatovať, že požiadavka predchádzajúcej návštevy internetovej stránky spotrebiteľom by sa mohla spájať s dôkaznými problémami, najmä v prípade, keď zmluva, o akú ide vo veci samej, nebola uzatvorená na diaľku prostredníctvom tejto stránky. V takomto prípade by ťažkosti spojené s dokazovaním existencie príčinnej súvislosti medzi použitým spôsobom smerovania činnosti, konkrétne internetovou stránkou a uzatvorením zmluvy mohli odrádzať spotrebiteľov od toho, aby sa podľa článkov 15 a 16 nariadenia č. 44/2001 (v súčasnosti čl. 17 a 18 nariadenia Brusel I - pozn.

autora) obrátili na vnútroštátne súdy a oslabilí ochranu spotrebiteľov sledovanú týmito ustanoveniami. Ako však uviedol aj generálny advokát v bode 26 návrhov, hoci uvedená príčinná súvislosť nie je nepísanou podmienkou, od ktorej závisí uplatnenie uvedeného článku 15 ods. 1 písm. c) [v súčasnosti čl. 17(1)(c) nariadenia Brusel I - pozn. autora], nič to nemení na skutočnosti, že môže byť kvalifikovanou indíciou, ktorú vnútroštátny súd môže vziať do úvahy s cieľom určiť, či činnosť skutočne smeruje do členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko. Vzhľadom na uvedené úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 15 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 44/2001 [v súčasnosti čl. 17(1)(c) nariadenia Brusel I - pozn. autora] sa má vykladať v tom zmysle, že nevyžaduje existenciu príčinnej súvislosti medzi spôsobom smerovania obchodnej alebo podnikateľskej činnosti do členského štátu bydliska spotrebiteľa, konkrétne internetovou stránkou, a uzavretím zmluvy s týmto spotrebiteľom. Existencia takejto príčinnej súvislosti však predstavuje indíciu, ktorá svedčí v prospech toho, že zmluva súvisí s takouto činnosťou.“ Z uvedených dôvodov tak súd dospel k záveru, že predmetný právny vzťah je potrebné subsumovať pod právny poriadok SR, pretože zmluva uzavretá medzi dodávateľom - žalobcom a spotrebiteľom - žalovaným sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa a ani voľba iného rozhodného práva nemôže zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktoré poskytujú ustanovenia krajiny jeho obvyklého pobytu, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou. Okrem toho aj zo skutočností známych súdu z jeho činnosti je nepochybné, že žalobca vykonáva podnikateľskú činnosť v krajine obvyklého pobytu žalovaného resp. minimálne smeruje svoju podnikateľskú činnosť (aj) na Slovenskú republiku. Aj keď sa zmluvné strany dohodli v zmysle článku 4 všeobecných podmienok poskytnutia úveru ako aj v zmluve o úvere na tom, že sa použijú na ich právny vzťah ustanovenia práva Českej republiky tak súd na takéto dojednania neprihliadol a aplikoval ustanovenia právneho poriadku SR. Článok 6 odsek 2 nariadenia síce umožňuje zmluvným stranám spotrebiteľskej zmluvy dohodnúť sa na rozhodnom práve avšak takáto dohoda je limitovaná v prospech spotrebiteľa, nakoľko aj napriek takejto voľbe práva nemôže byť spotrebiteľ zbavený ochrany, ktorú mu poskytujú kogentné ustanovenia práva, ktoré by sa použilo v prípade absencie voľby /právo určené podľa čl. 6 ods. 1 nariadenia/. Z uvedených dôvodov tak súd aplikoval normy spotrebiteľského práva Slovenskej republiky, pretože tento právny poriadok poskytuje spotrebiteľovi - žalovanému vyššiu mieru ochrany ako ustanovenia právneho poriadku ČR. Zároveň dojednanie o použití právneho poriadku Českej republiky bolo v čase uzavretia zmluvy v rozpore s ustanovením § 9 ods. 8 zákona č. 129/2010 Z. z., a preto je s poukazom na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka neplatné pre rozpor so zákonom. Súd po vykonanom dokazovaní tak považoval za nesporné, že zmluvné strany uzavreli úverovú zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 350,- eur, pričom úver vzhľadom na dohodnuté zmluvné podmienky s poukazom na ustanovenie § 1 ods. 3 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. nie je spotrebiteľským úverom, pretože doba jeho splatnosti nepresiahla tri mesiace. Zároveň súd považoval za preukázané, že žalobca poskytoval úvery na území SR hoci nemal povolenie vykonávať takúto činnosť od NBS. Z uvedených dôvodov tak žalobca napriek takýmto skutočnostiam mohol poskytovať úvery spotrebiteľom len ako iný veriteľ v zmysle § 2 písm. c/ v spojení s § 24 zákona č. 129/2010 Z. z. s tým, že sa na jeho činnosť vzťahovali okrem iného aj ustanovenia § 11 takéhoto právneho predpisu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je tak uzavretá úverová zmluva neplatná a to s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. pre rozpor so zákonom, a preto sa žalobca mohol domáhať len vydania bezdôvodného obohatenia z titulu neplatnosti uzavretej zmluvy čo však neurobil, pričom takúto skutočnosť počas celého súdneho konania ani netvrdil. „Ustanovenie § 150 zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce) má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu. Táto sankcia má podobu prehry sporu. Prejaví sa teda v meritórnom rozhodnutí veci. Povinnosť strany sporu tvrdiť má kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (článok 8). V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy. Rozsudok v sporovom konaní (v zásade) zodpovedá tomu, čo strany sporu zhodne tvrdili (§186 ods. 2) a (v zásade) nezohľadňuje to, čo žiadna zo strán sporu netvrdila. Súd však má možnosť v materiálnom zmysle určitej korekcie. Súd môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150ods. 2), výnimočne môže vykonať dôkaz, ktorý strany nenavrhlí, a takto zistiť skutočnosť, ktorá nebola stranami tvrdená (§ 185 ods. 2 a 3), prípadne sa môže výnimočne odkloniť od zhodných tvrdení strán (§186 ods. 2). Tento materiálny korektív však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Jeho účelom je v rozumnej miere zmierniť prísne formálne následky nesplnenia povinnosti tvrdiť.“ /uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 01.10.2020, sp. zn. 8CoCsp/7/2020/. V prípade bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo na

strane žalovaného však musí súd prihliadať ex offo na premlčanie a to s poukazom na ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka v spojení s § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z dôvodovej správy k § 54a Občianskeho zákonníka okrem iného vyplýva, že pri subjektívnych majetkových právach zo spotrebiteľskej zmluvy je opodstatnené, aby sa po uplynutí premlčacej doby tieto práva dostali „ex lege“ do polohy naturálnych záväzkov. Po uplynutí premlčacej doby, najmä s ohľadom na súčasný stav trhovej ekonomiky, niet v zásade z pohľadu štátnej moci záujmu hodného ochrany na podpore vynucovania plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy, ak sa právo niektorej zo strán premlčalo. Základným cieľom navrhovanej právnej úpravy je vytvorenie priestoru na to, aby dlhy plynúce zo spotrebiteľských zmlúv boli vymáhané len v rozumnom a primeranom čase a dlžník nebol nútený prostriedkami s prvkami štátneho donútenia zaplatiť dlh, vo vzťahu ku ktorému uplynulo značné časové obdobie, v dôsledku čoho by mohla byť oslabená jeho pozícia (napr. nebude už disponovať dôkazmi). Právo plynúce zo spotrebiteľskej zmluvy sa uplynutím premlčacej doby tak ex lege dostáva do polohy naturálneho záväzku, ktoré je možné splniť dobrovoľne povinným subjektom, avšak toto právo nemožno vymáhať proti vôli povinného subjektu (dlžníka). Za vymáhanie premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy sa v tomto kontexte rozumie aj základné súdne konanie. K obdobnému právnomu názoru dospelo aj občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 20.03.2019 „Vzhľadom na to, že účelom novely OZ bolo, aby sa subjektívne majetkové práva zo spotrebiteľskej zmluvy po uplynutí premlčacej doby dostali „ex lege“ do polohy naturálnych záväzkov, z povahy ktorých vyplýva, že ich nemožno vymáhať, potom bez ohľadu na to, že uvedené ustanovenie stiera rozdiel medzi premlčaním a preklúziou, súd by mal prihliadať na premlčanie uplatňovanej pohľadávky ex offo. Novela OZ sa vzťahuje na obe strany spotrebiteľského vzťahu, na spotrebiteľa aj na dodávateľa. Poukazujeme na prechodné ustanovenie § 879v OZ“. Vzhľadom na skutočnosť, že finančné prostriedky vyplatil žalobca žalovanému dňa 28.12.2016, pričom žalobu podal žalobca na upomínací súd dňa 10.12.2019 tak súd dospel k názoru, že svoj nárok si uplatnil žalobca po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá uplynula dňa 26.12.2018. Podľa názoru súdu už okamihom poskytnutia finančných prostriedkov žalovanému (dňa 28.12.2016) mal žalobca vedomosť o tom, že vzniklo bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného nakoľko si bol vedomý, že svoje finančné služby poskytuje na území SR bez povolenia v dôsledku čoho sú uzavreté úverové zmluvy neplatné. Súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že aj keď žalovaný bol počas celého konania nečinný tak napriek tejto skutočnosti nemožno žalobcovi priznať akýkoľvek nárok. „I. Pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. II. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená).“/uznesenie Ústavného súdu SR z 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019/. Z uvedených dôvodov tak súd žalobu zamietol v celom rozsahu.

5. Uvedený rozsudok včas podaným odvolaním napadol len žalobca domáhajúci sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, keď ohľadom odvolacích dôvodov poukázal na ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) CSP. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že nenamieta a súhlasí s tým, že žalovaný má právne postavenie spotrebiteľa a zmluva uzatvorená medzi stranami sporu je spotrebiteľská, keď rovnako nenamieta založenie právomoci slovenských súdov, avšak nesúhlasí so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva v zmysle Nariadenia I. a so záverom v podobe absolútnej neplatnosti zmluvy len pre to, že on ako žalobca nemá na území Slovenskej republiky udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a rovnako nesúhlasí s nadväzujúcou námietkou premlčania. Ako subjekt založený, vzniknutý a registrovaný v právnom prostredí Českej republiky je teda riadne registrovanou spoločnosťou s príslušným podnikateľským oprávnením, keď ohľadom údajnej absencie povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov v SR poukazuje na to, že je potrebné vychádzať zo základných pravidiel zakotvených v zmluve o fungovaní Európskej únie, konkrétne poukázal na články 49, 54 a 56, keď poukázal aj na rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-76/90 a C-384/93 a tiež aj na recitál č. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zrušení Smernice Rady 87/102/EHS. Zo skutočnosti týkajúcej sa zásady slobodného pohybu služieb teda vyplýva, že neexistuje žiaden priestor pre prijatie názoru, že k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov žalobcom so sídlom v Českej republike s oprávnením udeleným Českou národnou bankou je potrebné „navyše“ tiež povolenie zo strany Národnej banky Slovenska. Právo spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizované Smernicou, keď ani v prípade zahraničných bánk neplatí žiadna požiadavka pre nadobudnutie osobitnej bankovej licencie na území Slovenskej republiky. Strany sporu uzavreli zmluvu

o úvere v českom jazyku a podľa právneho poriadku ČR, na ktorý v zmluve o úvere nielen odkázali, ale na použitie ktorého sa aj dohodli, teda aplikácia českého právneho poriadku v danom prípade nie je a ani nemôže byť pre žalovaného ako spotrebiteľa menej výhodná, s ohľadom na plnú harmonizáciu právnej úpravy. Súd je teda povinný aplikovať vo veci české právo a podľa neho posúdiť žalovaný nárok, keď on vykonáva svoju činnosť v Českej republike a nie v Slovenskej republike. Argumentácia ustanovením § 9 ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. tiež nie je správna. Prvoinštančný súd teda z hľadiska výhodnosti použitia príslušného právneho poriadku pre žalovaného ako spotrebiteľa úplne rezignoval na harmonizáciu v zmysle Smernice, ignorujúc ústavnoprávny princíp favor contractus konštatoval absolútnu neplatnosť zmluvy len na základe skutočnosti, že on v Slovenskej republike nemá udelené poverenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov, ktorá skutočnosť navyše neznamená, že právny poriadok Českej republiky nie je pre spotrebiteľa (žalovaného) menej výhodný ako slovenský. Nesprávny je aj právny záver prvoinštančného súdu o počítaní premlčacej doby, keď zjavne počítal začiatok premlčacej doby od uzavretia zmluvy, nie však v zmysle § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch. Navyše je nesprávne použitie subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 OZ, pretože on nemal žiadnu vedomosť o tom, že v čase uzavretia zmluvy má poskytovať spotrebiteľský úver iba na základe povolenia Národnej banky Slovenska. Napokon vo vzťahu k ex offico prihliadaniu na premlčanie súdom dáva odvolaciemu súdu do pozornosti prebiehajúce konanie pred Ústavným súdom SR, ktorého predmetom je posúdenie ústavnosti § 54a OZ a žiada preto o prerušenie odvolacieho konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR.

6. Vyjadrenie žalovaného k podanému odvolaniu žalobcu podané nebolo.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací v zmysle ustanovenia § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), viazaný rozsahom (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť, keď návrh na prerušenie konania zamietol ako nedôvodný, keď sa s návrhom žalobcu nestotožnil z rovnakých dôvodov ako Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach v sp. Zn. 4Cdo/209/2020 z 21.4.2021 a 9Cdo/211/2020 z 29.9.2021 (body 9.), t.j. že rozpor namietaného ustanovenia OZ nezhliadol.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Predmetom konania je žaloba doručená Okresnému súdu Banská Bystrica ako kauzálne príslušnému (§ 2 zákona č. 307/2016 Z. z.), ktorý v upomínacom konaní vydal platobný rozkaz sp. zn. 16Up/1908/2019-16 zo dňa 13.01.2020, ktorý sa však nepodarilo doručiť do vlastných rúk žalovanému a žalobca podal návrh na pokračovanie v konaní (§ 10 Zákon o upomínacom konaní), čo znamená, že platobný rozkaz sa zo zákona zrušil a Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec ako vecne a miestne príslušnému na jej prejednanie podľa § 13 v spojení s § 14 CSP Okresnému súdu Levice.

11. Podanou žalobou (návrhom na vydanie platobného rozkazu) sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému, zaplatiť sumu 350 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 350 eur od 03.02.2017 do zaplatenia (po čiastočnom späťvzati žaloby v časti uplatneného nároku vo výške 12 eur, ako aj v časti úroku z omeškania presahujúceho 5,00 % ročne), na tom skutkovom základe, že žalovaný sa prostredníctvom webovej stránky www.minipozicka.sk <<http://www.minipozicka.sk>> registroval a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 350 eur. Žalovaný mal na diaľku uzatvoriť Smlouvu o zápujčce č. XXXXXX zo dňa 28.12.2016 podľa zákona č. 89/2012 Sb. Občanský zákonník a zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere v znení neskorších predpisov, na základe ktorej mal žalobca poskytnúť žalovanému úver vo výške 350 eur s 0 % úrokovou sadzbou s tým, že žalovaný sa zaviazal zaplatiť aj poplatok za poskytnutie úveru vo výške 100 eur. Deň splatnosti úveru bol dojednaný na 25.01.2017 a doba trvania spotrebiteľského úveru bola dohodnutá na 28 dní. Celková čiastka ktorú mal spotrebiteľ zaplatiť bola dojednaná vo výške 450 eur. Vzhľadom na to, že žalovaný neplnil riadne a včas svoj záväzok v zmysle uzatvorenej zmluvy, stal sa dlh splatný dňa 25.01.2017. Nakoľko žalovaný neuhradil dlh riadne a včas, žalobca dňa 10.12.2019 na upomínací súd podal žalobu (návrh na vydanie platobného rozkazu) o zaplatenie, ktorú súd prvej inštancie (ktorému bola vec postúpená upomínacím súdom) v celom rozsahu zamietol.

12. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, že má právomoc rozhodovať a konať v predmetnom spore súd Slovenskej republiky, pretože na území Slovenskej republiky na žalovaný bydlisko, a ten má postavenie spotrebiteľa podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka s tým, že žalobca má postavenie dodávateľa podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka (čl. 18 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 1215/2012 z 12. decembra 2012). Vzhľadom na existenciu cudzieho prvku sa súd prvej inštancie následne zaoberal otázkou rozhodného práva, keď s poukazom na čl. 6 ods. 1, 2, 3, nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 593/2008 (Rím I) mal zato, že je nutné aplikovať právo SR. Uviedol, že žalobca smeroval svoju podnikateľskú činnosť do krajiny v ktorej mal žalovaný obvyklý pobyt, preto je daná existencia spojitosti medzi krajinou obvyklého pobytu spotrebiteľa a podnikateľskou činnosťou podnikateľa. Dospel k záveru, že na daný právny vzťah je nutné aplikovať právny poriadok SR, pretože zmluva uzatvorená medzi dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa a ani voľba rozhodného práva nemôže zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú poskytujú ustanovenia krajiny jeho obvyklého pobytu, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou (aj napriek dohode o rozhodnom práve zakotvenej v čl. 4 VOP, podľa ktorej na právny vzťah je nutné aplikovať ustanovenia práva Českej republiky).

13. Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že žalobca poskytoval úvery na území Slovenskej republiky hoci nemal povolenie na vykonávanie tejto činnosti od NBS, z uvedených dôvodov žalobca však mohol poskytovať úvery spotrebiteľom len ako iný veriteľ v zmysle § 2 písm. c) v spojení s § 24 zákona č. 129/2010 Z. z. s tým, že sa na jeho činnosť vzťahovali aj ustanovenia § 11 citovaného zákona. Vzhľadom na uvedené teda dospel k záveru o neplatnosti zmluvy, konkrétne s poukazom na § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. pre rozpor so zákonom, preto sa žalobca mohol domáhať len vydania bezdôvodného obohatenia titulom neplatnosti úverovej zmluvy. Súd prvej inštancie následne na premlčanie zo spotrebiteľskej zmluvy prihliadol ex offo s poukazom na § 54a Občianskeho zákonníka v spojení s jeho prechodným ustanovením § 879v. Záverom uviedol, že ak si teda žalobca svoj nárok žalobou uplatnil na úpomínacom súde dňa 10.12.2019, tak tento nárok si uplatnil po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá mu uplynula dňa 26.12.2018, pretože žalobca už dňom poskytnutia finančných prostriedkov mal vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia, nakoľko si bol vedomý, že svoje finančné služby poskytuje na území SR bez povolenia, v dôsledku čoho je uzatvorená úverová zmluva neplatná.

14. Žalobca v podanom odvolaní nesúhlasil so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva v zmysle nariadenia Rím I ani so záverom o absolútnej neplatnosti zmluvy, len preto, že žalobca nemá na území Slovenskej republiky udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov, ako ani s nadväzujúcou námietkou premlčania.

15. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalobcu sa odvolací súd primárne zaoberal rozhodným právom aplikovateľným na prejednávany prípad.

16. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v ktorom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súd prvej inštancie tak odvolací súd považuje za vecne správne, pričom sa s jeho závermi v celom rozsahu stotožňuje a na tieto v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje. V danom prípade je nepochybné, že pri zmluvnom záväzku je možné si určiť voľbu práva, avšak v prípade spotrebiteľa nesmie mu byť odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchyliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným právom. Na území Slovenskej republiky nie je možné poskytovať úvery a pôžičky spotrebiteľom veriteľmi bez povolenia alebo nad rozsah povolenia udeleného NBS. Keďže žalobca v čase uzatvorenia úverovej zmluvy nebol evidovaný v registri veriteľov NBS, čiže takýmto povolením nedisponoval, uzatváranie zmlúv so spotrebiteľmi na území SR je konanie v rozpore so zákonom, ktoré konkrétne § 24b zák. č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 11 ods. 3 zákona považuje za neplatné.

17. V danom prípade odvolací súd pre podporu správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza, že je nepochybné, že v danom prípade ide o záväzkový vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou podľa slovenského právneho poriadku, aj podľa českého právneho poriadku. Je zrejmé, že právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje spotrebiteľovi vo všeobecnosti širší záber právnej ochrany, čo nepochybne vyplýva na príklad aj z dikcie § 53 ods. 4 písm. k), § 53b ods. 1, či § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Právna úprava neprijateľnosti zmluvných podmienok podľa slovenského Občianskeho zákonníka je pre spotrebiteľa priaznivejšia, keďže ide o absolútnu neplatnosť, na rozdiel od konštrukcie neprimeraných dojednaní podľa § 1815 českého Občianskeho zákoníku, na ktoré sa neprihliada, ibaže sa

ich spotrebiteľ dovoľá. Navyše česká právna úprava ochrany spotrebiteľa neobsahuje ustanovenie, podľa ktorého za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve je potrebné považovať aj ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku. Na základe uvedeného, s poukazom na čl. 6 ods. 1 a 2 nariadenia Rím I je nevyhnutné prijať záver, že dojednanie o rozhodnom práve Českej republiky je v tomto prípade neplatné. Totiž žalobca ako spotrebiteľ uzavrel so žalovaným ako veriteľom zmluvu o úvere prostredníctvom elektronických prostriedkov tak, že žalobca si žalovaného ako veriteľa vyhľadal cez internet z miesta svojho domova (Slovenská republika) takto s ním uzavrel zmluvu a žalovaný mu následne poukázal bezhotovostne požadované peňažné prostriedky. Z uvedeného je mimo rozumných pochybností zrejmé, že žalobca ako podnikateľ poskytol žalovanému ako spotrebiteľovi úver minimálne tak, že svoju činnosť poskytovať pôžičky smeroval z Českej republiky aj do krajiny obvyklého pobytu žalobcu, teda do Slovenskej republiky.

18. S poukazom na čl. 6 ods. 2 citovaného nariadenia si strany mohli zvoliť iné rozhodné právo ako právo podľa čl. 6 ods. 1 nariadenia (iné ako slovenské právo), avšak za predpokladu, že voľba rozhodného práva nezbaví spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytujú také ustanovenia slovenského práva, od ktorých sa nemožno odchýliť. Inými slovami, ak si aj strany dohodli, že rozhodným právom bude české spotrebiteľské právo, slovenský spotrebiteľ nemôže byť zbavený ochrany podľa slovenského práva, od ktorého sa v prípade § 53 ods. 4 písm. k), § 53 ods. 5 OZ a § 53b ods. 1 OZ nemožno odchýliť. Preto právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je nevyhnutné posúdiť podľa slovenského práva, pretože ani dohoda strán o českom práve nemôže znamenať pre spotrebiteľa nepriaznivejšie postavenie vyplývajúce preňho z českého právneho poriadku v otázkach ochrany spotrebiteľa. Je potrebné zdôrazniť, že aj v prípade absencie voľby práva by bolo rozhodným právom slovenské právo, od ktorého sa nemožno v naznačených súvislostiach odchýliť.

19. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Slovenský Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, sú neprijateľné, a preto neplatné (ako aj dojednanie zmluvy o úvere v čl. 4 VOP).

20. Po tom čo odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru o nevyhnutnosti subsumovať daný právny vzťah pod právny poriadok Slovenskej republiky, poukazuje na ďalšie významné skutočnosti.

21. Zmluva bola uzatvorená dňa 28.12.2016, pričom splatnosť poskytnutého úveru bola dojednaná na 25.01.2017, z čoho potom vyplýva, že jeho splatnosť nepresahuje 3 mesiace, a preto nie je spotrebiteľským úverom podľa Zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalobca na území Slovenskej republiky poskytoval úvery bez povolenia Národnej banky Slovenska v zmysle § 20 ods. 1, resp. § 24 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch a odvolací súd je toho názoru, že táto spoločnosť je iným veriteľom podľa § 2 písm. c) Zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože poskytnutý úver spĺňa podmienku uvedenú v § 1 ods. 3 písm. l) Zákona o spotrebiteľských úveroch a nespĺňa žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b), d), e), g) až k) a m) až r) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa § 24 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch sa na poskytnutý úver vzťahuje aj § 11 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý sankcionuje zmluvu o úvere, ktorý bol poskytnutý bez povolenia na činnosť Národnej banky Slovenska, neplatnosťou. Na základe vyššie citovaných ustanovení a následného výkladu potom odvolací súd dospel k záveru, že úverová zmluva č. XXXXXX je neplatná podľa § 11 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože žalujúca spoločnosť poskytovala úvery na území Slovenskej republiky bez povolenia na činnosť od Národnej banky Slovenska.

22. Argumentáciu žalobcu, že spoločnosť MINIHOTOVST, SE je zapísaná v zozname subjektov finančného trhu vedeného Českou národní bankou a je oprávnená poskytovať úvery na základe licencie Českej národnej banky podľa zákona č. 257/2016 Sb. o spotřebitelském úvěru, považuje odvolací súd za účelovú, pretože nemala povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov ani od Českej národnej banky ani od Slovenskej národnej banky.

23. Na základe uvedeného v zhode so súdom prvej inštancie je nevyhnutné prijať záver o tom, že predmetná zmluva o úvere zo dňa 28.12.2016, bola neplatná od počiatku s tým, že žalobca vedel o tejto skutočnosti, pretože mal vedomosť o tom že nemá vydané oprávnenie na poskytovanie predmetných úverom na území Slovenskej republiky od NBS. Ak teda súd prvej inštancie prihladajúc ex offa (§ 54a v spojitosti s § Občianskeho zákonníka) na premlčanie ustálil, že žalobca už okamihom poskytnutia finančných prostriedkov resp. v deň uzatvorenia úverovej zmluvy vedel o neplatnosti predmetnej

úverovej zmluvy, tak odvolací súd súhlasí s jeho názorom, že odo dňa 28.12.2016 začala žalobcovi plynúť dvojročná subjektívna lehota na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 107 Občianskeho zákonníka (plynúca v rámci trojročnej objektívnej premlčacej doby). Keďže žalobca si svoj nárok uplatnil až žalobou (návrhom na vydanie platobného rozkazu na upomínacom súde) dňa 10.12.2019, je zrejmé, že jeho nárok bol v tom čase premlčaný (v dôsledku plynutia subjektívnej premlčacej doby, ktorá plynula odo dňa 28.12.2016 resp. od kedy mal žalobca vedomosť o neplatnosti úverovej zmluvy t. j. o vydaní bezdôvodného obohatenia).

24. Vzhľadom na vyššie uvedené podstatné dôvody, odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a rozsudok súdu prvej ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne nevznikli, ani si žiadne neuplatnil.

26. Zo všetkých zhora uvedených dôvodov preto odvolací súd rozhodol tak ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, keď svoje rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).